

“Als appelbloesem in de winter bloeit de vrede....”

Deze woorden komen uit het kerstoratorium van Marijke de Bruijne.

In onze kerk is in deze tijd van advent en kerst een nieuw schilderij te zien van Dorotha Roszkowska.

We zien de bloesem in de winter, weergegeven door lichtgroen teer blad omgeven door ijspegels.

Je krijgt het koud als je er naar kijkt.

Hoe tegenstrijdig het ook lijkt: juist het ijs beschermt de bloesem tegen de nachtvorst.

We lezen rond de kerst over een harde wereld met geruchten van oorlogen en ander geweld. We worden gewaarschuwd voor hongersnoden en aardbevingen. We lezen over machthebbers als keizer Augustus en koning Herodes. We lezen hoe Johannes de Doper feilloos de vinger

legt op het nietsontziende egoïsme van zijn tijd.

En dan... dan wordt alles anders.

Niet door geweld, maar door de zachtheid en de tederheid van een nieuwgeboren Kind.

Wat kan een Kind aanrichten tegen al dat geweld in deze wereld?

Gelovige mensen belijden dan: Alles!

Op het schilderij lijkt het ijs veel sterker dan het tere groen van de eerste bladaanzet.

In de wereld lijkt het geweld van de koningen en keizers veel sterker dan de liefde van een Kind.

En toch... het ijs zal smelten en de boom zal in volle glorie uitlopen en vrucht dragen.

Het Kind zal groeien, de weg van liefde gaan en uiteindelijk alles overwinnen.

Het oratorium zingt verder:

Wit en stil en puur en teder, als een bloesem in de winter,
de geboorte van een kind, dat het beste in ons losmaakt,
klein en kwetsbaar, weerloos als het is.

Wij leven toe naar Kerstmis, ik wens u toe dat u geraakt wordt door dat Kind.

Joke Kolkman